

[Justitsministeren.]

Det ærede medlem berørte også den kirkelige betjening på hospitaler m. v. Om forholdene ved de under justitsministeriet sorterende „milde stiftelser“, som de kaldes, kan jeg oplyse følgende:

Som altovervejende hovedregel er der efter direkte påbud i vedkommende fundats ansat en præst ved hver enkelt stiftelse. Normalt udtales det udtrykkeligt i fundatsen, at præsten er pligtig at forrette et bestemt antal gudstjenester årlig i stiftelsens eller hospitalets kirke samt at aflægge besøg på stiftelsen som sjælesørger for beboerne.

Forholdet er yderligere det, at stiftelsens „overbestyrelse“, inspektionen, så at sige alle steder har vedkommende sognepræst som medlem.

Som type for de større stiftelser kan nævnes Slagelse gl. og ny Kloster, hvor det i fundatsens § 22 udtales, at sognepræsten ved Skt. Peders kirke er ansat som præst ved klosterkirken, og at han som sådan er pligtig at holde gudstjeneste i denne kirke og at betjene beboerne med nadverens sakramente samt at aflægge besøg på klostrene som sjælesørger. Hans honorar fastsættes af justitsministeriet.

Som eksempel på de mindre hospitaler kan nævnes Vejle Hospital, hvor det i fundatsens § 9 udtales, at sognepræsten i Vor Frelsers sogn er hospitalets præst og holder gudstjeneste i hospitalet en gang om måneden. Også hans honorar fastsættes af justitsministeriet.

I begge de nævnte hospitaler er vedkommende sognepræst medlem af inspektionen.

Endelig har det ærede medlem hr. Bomholt fremsat nogle, som det kaldes, spørgsmål af mere personlig karakter vedrørende den i dette høje ting tidligere drøftede Kaj Nielsen-sag eller de problemer, der er blevet rejst som følge af denne sag. Lad mig først fremhæve, at det ærede medlem har pointeret på sp. 792 i folketings-tidenden — jeg beder om formandens tilladelse til et kort citat —, at „den konkrete sag er der ingen grund til at komme ind på“. Den bemærkning er jeg glad for. Den konkrete sag er i dette øjeblik til behandling i klageretten. Denne rets afgørelse foreligger endnu ikke.

Det ærede medlem har i sin tale fremdraget en række citater af kendte jurister, dels almene teoretiske betragtninger fra professor Hurwitz' kendte værk om den danske strafferetspleje — betragtninger, der jo lå til grund for og stemmer med de bemærk-

ninger, jeg fremsatte i det høje ting under debatten den 21. februar 1951 —, dels mere konkrete betragtninger fremsat i anledning af denne bestemte sag. Det ærede medlem har korrekt citeret professor von Eybens udtalelse i „Social-Demokraten“ den 12. februar 1951.

Jeg finder kun anledning til dertil at føje, at professor von Eybens artikel fremkom som en protest mod det standpunkt, som dr. jur. Poul Meyer havde gjort sig til talsmand for i „Information“ den 9. februar 1951, og at professor von Eyben i de bemærkninger, han fremsatte efter det af det ærede medlem citerede, netop redegjorde for norsk og dansk rets formentlige ligestilling med hensyn til spørgsmålet om retsbelæringens karakter og herunder fremhævede retsformandens beføjelse til at give tilkende, hvorledes hans opfattelse af bevisbedømmelsen er.

Det ærede medlem rejste dernæst spørgsmålet, om stenografisk referat af retsbelæringen burde indføres ved lov, således som landsretssagfører Poul Christiansen har foreslået det i sin artikel i „Sagførerbladet“ nr. 9, 1951, altså at

„retsbelæringen i nævningesager bør stenograferes af retsstenografer på offentlig bekostning, når en af parterne begærer det, og at der bør indføres lovhjemmel for, at også en retsbelæringens urigtige, dårlige eller illoyale referat af det faktiske kan kritiseres af Højesteret og få konsekvenser“.

Må jeg, forinden jeg besvarer spørgsmålet om, hvorledes jeg ser på dette problem, lige gøre det ærede medlem opmærksom på en formentlig fejlslutning fra det ærede medlems side vedrørende forståelsen af bestemmelsen i retsplejelovens § 893, stk. 2, som det ærede medlem henviste til i sin tale, rigsdagstidenden sp. 792. Her siger det ærede medlem — jeg citerer atter —, at der vel næppe er

„nogen mulighed for at indføre en bemærkning i retsbogen om, hvad retsformanden ikke har sagt, og i fortællinger kan illoyaliteten jo især vise sig“.

Jeg må gøre opmærksom på, at det antages, at også det negative forhold, at retsformanden ikke har villet give retsbelæring angående et vist punkt, må kunne forlanges protokolleret og må kunne benyttes som ankegrundlag. Jeg kan her henvise til udtalelser af vor ekspert på dette område, professor Hurwitz, i det samme kapitel af strafferetsplejen, hvoraf det ærede medlem så flittigt citerede, side 133, note 28. Iøvrigt har det